

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-285/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa odvjetnica S. D. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 24. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Klasa: UP/II-008-07/18-01/474, Urbroj: 401-01/10-18-2 od 12. lipnja 2018. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem, u točki I. dispozitiva, poništava se rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak, broj: 16/2018 od 14. svibnja 2018. godine. Točkom II. dispozitiva odobrava se H. Š. pravo na pristup preslici popisa svih korisnika kredita koje je Hrvatska banka za obnovu i razvitak kreditirala u razdoblju od 1. do 30. travnja 2018. godine, uz iznose kredita. Točkom III. dispozitiva nalaže se Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak da postupi sukladno točki II. izreke ovog rješenja u roku od 30 dana od dana primitka ovog rješenja.

Pobijajući zakonitost osporenog rješenja tužitelj navodi, u bitnom, da tuženik nije pravilno ocijenio da se s obzirom na broj i učestalost zahtjeva radi o zlouporabi prava na pristup informacijama od strane H. Š., a u prilog svojih tvrdnji nabraja detaljno i opširno sve podnesene zahtjeve po datumima podnošenja, te potanko navodi njihov sadržaj.

Nadalje smatra da tuženik nije uzeo u obzir sve relevantne propise te da nije vrednovao njegov specifičan položaj. U tom smislu se poziva na odredbe Zakona o HBOR-u kao posebnog zakona te ističe kako je posebnost HBOR-a u odnosu na ostale kreditne institucije osnovane temeljem Zakona o kreditnim institucijama vidljiva i u tome što se HBOR ne upisuje u sudski registar, nije trgovačko društvo i nema oblik trgovačkog društva. Daljnja specifičnost HBOR-a kao banke proizlazi i iz određenja njezinog cilja, a taj je poticanje razvitka hrvatskog gospodarstva te određenjem predmeta poslovanja koji za razliku od ostalih banaka isključuje depozite.

Navodi dalje da je za razliku od većine banaka njegov vlasnik Republika Hrvatska, ali ističe da se usprkos toga ne financira isključivo iz državnog proračuna. Navodi da HBOR odobrava kredite i izdaje bankarska jamstva, što su nesporno bankarski poslovi. Da HBOR posluje po bankarskim načelima proizlazi i iz odredbi Zakona o HBOR-u prema kojima odobreni krediti, izdana jamstva i drugi poslovi moraju biti osigurani na način uobičajen u bankarskom poslovanju te rizike u poslovanju svodi na najmanju mjeru rukovodeći se načelima bankarskog poslovanja. Sukladno odredbi članka 23. Zakona o HBOR-u, ukoliko nije njime drugačije određeno, HBOR na odgovarajući način primjenjuje odredbe Zakona o trgovačkim društvima koje se odnose na društvo s ograničenom odgovornošću te odredbe Zakona o bankama. Kako je Zakon o bankama stavljen izvan snage donošenjem Zakona o kreditnim institucijama koji na suvremeniji način regulira pitanja tajnosti u bankarskom poslovanju to se umjesto odredaba Zakona o bankovnoj tajni, a temeljem odredbe članka 11. stavka 4. Zakona o HBOR-u o svođenju rizika na najmanju mjeru i primjeni načela bankarskog poslovanja na poslovanje HBOR-a primjenjuju i odredbe Zakona o kreditnim institucijama o bankovnoj tajni. Nastavno na navedeno tužitelj se poziva na odredbu članka 156. ZOKI koja određuje pojam bankovne tajne kao ukupno svih podataka, činjenica i okolnosti koje je banka saznala na osnovi pružanja usluga klijentima te se izričito određuje obveza čuvanja bankovne tajne, dok se člankom 157. stavkom 1. i 2. propisuje obveza čuvanja bankovne tajne, a stavkom 3. i 4. su propisani izuzeci od njene primjene, za koje smatra da ne postoje u konkretnom slučaju.

Također tužitelj se u tužbi poziva na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama te ih tumači u smislu konkretnog slučaja i smatra da je tuženik u odnosu na postavljeni zahtjev prema HBOR-u trebao primijeniti Zakon o HBOR-u kao *lex specialis* koji ima prednost u primjeni u odnosu na ZPPI, a pogotovo u odnosu na članak 16. stavak 3. ZPPI-a. Međutim, navodi da je tuženik uzeo u obzir samo pojedine odredbe Zakona o HBOR-u koje se odnose na to da je HBOR razvojna izvozna banka u vlasništvu Republike Hrvatske, te da se temeljni kapital uplaćuje iz proračuna kako bi njima pokušao opravdati primjenu članka 16. stavka 3. ZPPI-a na HBOR.

Nadalje se poziva na Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava kojim je u pravni sustav Republike Hrvatske preuzeta direktiva Europske komisije 2006/111EZ od 6. 11. 2006. godine o transparentnosti financijskih odnosa država članica i javnih poduzetnika kao i o financijskoj transparentnosti unutar određenih poduzetnika. Tužitelj obrazlaže da je cilj predmetnog zakona postići jasni, potpuniji i točniji uvid u trošenje proračunskih sredstava od strane najvećih javnih poduzetnika i povlaštenih poduzetnika međutim s jasnim određenjima, čak i kod korištenja javnih sredstava, zaštite tajnosti podataka. Tužitelj se u tužbi poziva na Europsku investicijsku banku koja, s jedne strane tijelo Europske unije, a s druge financijska institucija, provodi transparentnu politiku u odnosu na dokumente kojima raspolaže te je u obvezi poštivati profesionalnu tajnu, odnosno EIB primjenjuje uobičajene bankovne standarde te ne otkriva podatke koji su bankovna tajna. Zaključno tužitelj smatra da u konkretnom slučaju treba primijeniti odredbe europskog prava na koje se poziva u tužbi te u tom smislu predlaže Sudu u podnesku dostavljenom 19. ožujka 2018. godine da Sud ponovi zahtjev Europskom sudu, odnosno postavi prethodno pitanje podredno da prekine spor do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske povodom zahtjeva za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude u odnosu na pravomoćnu presudu Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-101/15 od 2. rujna 2015. godine budući da smatra da se radi o prethodnom pitanju o kojem sudi drugi sud i o čijoj odluci ovisi i daljnje postupanje ovoga Suda u navedeno postupku.

Tužitelj predlaže da Sud uvaži njegovu tužbu i poništi rješenje tuženika u cijelosti.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra neodrživom tvrdnju tužitelja kako Zakon o pravu na pristup informacijama treba primjenjivati na način koji nije u suprotnost sa Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak koji je *lex specialis* i propisima koji se prvenstveno primjenjuju na tužitelja, a to znači na način koji nije u suprotnosti s odredbama Zakona o kreditnim institucijama

pogotovo u slučaju tumačenja pojma bankovne tajne.

Tuženik smatra kako se Zakon o hrvatskom banci za obnovu i razvitak, a pogotovo Zakon o kreditnim institucijama ne može u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis* s obzirom da bi se pravno načelo *lex specialis derogat legi generali* moglo primijeniti jedino kada u materijalnopравnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na postojanje bankovne tajne. S obzirom da navedeno izuzeće postoji u članku 15. stavku 2. točki 2. Zakona o pravu na pristup informacijama razvidno je kako ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela jer Zakon o pravu na pristup informacijama uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno Zakonom o kreditnim institucijama uz obvezno provođenje testa razmjernosti i javnog interesa, ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Osim toga tuženik navodi kako nije istinita tužiteljeva tvrdnja kako očito ne postoji izuzetak od primjene bankovne tajne budući da je člankom 157. stavkom 3. točkom 25. Zakona o kreditnim institucijama propisano kako se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi u slučaju da je to propisano drugim zakonima. Drugi zakoni, u ovom slučaju Zakon o pravu na pristup informacijama, u članku 16. stavku 3. predviđa dostupnost informacija o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Budući da tužitelj nesporno raspolaže javnim sredstvima tuženik je riješio kao u izreci pobijanog rješenja. Nadalje tuženik navodi da je u kontekstu pravnih načela važno spomenuti i načelo *lex superior derogat legi inferiori*, odnosno, da Ustav Republike Hrvatske kao viši propis od važećih zakona jamči u članku 38. stavku 4. pravo na pristup informacijama koje posjeduje tijelo javne vlasti. Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom. Ta ograničenja su predviđena Zakonom o pravu na pristup informacijama koji predstavlja organski zakon koji razrađuje navedenu Ustavnu odredbu i koji ujedno razrađuje provedbe testa razmjernosti i javnog interesa kojim će utvrditi razmjernost naravi potrebe za ograničenjem i nužnost ograničenja u slobodnom i demokratskom društvu. Zakon o pravu na pristup informacijama isključuje potrebu provedbe navedenog testa kada se radi o raspolaganju javnim sredstvima, te je u tom smislu u potpunosti u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.

Tuženik smatra kako ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, odnosno, da ne postoji pravna praznina u pogledu definicije „javna sredstva“ s obzirom na to da tužitelj raspolaže proračunskim sredstvima koja su nedvojbeno javna sredstva. Zakonom o transparentnosti tokova javnih sredstava, koje tužitelj spominje kao primjer uređuje se transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika, odnosno, poduzetnika s posebnim ovlastima. Dakle, uređuje se jedan segment javnih sredstava i to između određenih korisnika javnih sredstava, a ne sva javna sredstva i ne između svih korisnika javnih sredstava, pa stoga odredba iz navedenog Zakona o mogućnosti zaštite tajnosti podataka ni na koji način ne može utjecati na tumačenje odredbe članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, posebno zbog svoje općenitosti, specifičnosti konteksta dostave određenih podataka Ministarstvu financija, ali i usklađivanja sa spomenutom direktivom u kojoj se spominje mogućnost čuvanja poslovne tajne.

Nadalje tuženik smatra kako je potpuno nepotrebno tužiteljevo navođenje propisa koji se odnose na Europsku investicijsku banku i posljedično ugovora o Europskoj uniji i Ugovora o funkcioniranju Europske unije, budući da je Zakon o pravu na pristup informacijama propis čije je donošenje u nadležnosti država članica te se njime razrađuje Ustavno pravo građana. Neosnovanim smatra tužiteljev pokušaj da analogijom izjednači poziciju Europske investicijske banke i tužitelja budući da se radi o dvije potpuno drugačije institucije na koje se primjenjuju različiti propisi – drugim riječima tužitelj predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, koji raspolaže javnim sredstvima i koje je u tom slučaju obvezno

postupati sukladno odredbi članka 16. stavka 3. navedenog Zakona, odnosno članku 16. stavku 1. kada okolnosti konkretnog slučaja na to upućuju.

U odnosu na prijedlog tužitelja za prekidom ovog postupka radi rješavanja prethodnog pravnog pitanja pred sudom Europske unije, odnosno radi utvrđenja je li članak 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama usklađen s pravom Europske unije odnosno Uredbom 1049/2001 Europskog parlamenta i vijeća od 30. svibnja 2001. godine o javnom pristupu dokumenta Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije, tuženik smatra da navedeni konstruirani prijedlog ne predstavlja prethodno pitanje u ovom postupku u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku iz razloga što navedeni prijedlog niti ne može biti predmet prethodnog pitanja u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije koji u stavku 1. propisuje da predmet prethodnog pitanja može biti a) tumačenje ugovora ili b) valjanost i tumačenje akata institucija tijela, ureda ili agencije Unije. S obzirom da tužitelj traži tumačenje usklađenosti odredbe nacionalnog zakonodavstva koje je u isključivoj ingerenciji država članica s odredbama općenito određenih propisa EU, odnosno pravnih instituta, tuženik smatra da nema pravne osnove za pokretanje postupka po prethodnom pitanju.

Ujedno tuženik ističe kako prvostupanjsko tijelo ne predstavlja agenciju koju su osnovale institucije Europske unije u smislu točke 8. preambule Uredbe, a iz članka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama jasno proizlazi da je navedeni Zakon usklađen i s predmetnom Uredbom. Dakle, Uredba regulira pristup dokumentima institucija Europske unije dok Zakon o pravu na pristup informacijama uređuje pitanje pristupa informacijama u posjedu tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj.

Osporavajući u cijelosti osnovanost tužbenih navoda predlaže sudu da odbije tužbu i potvrdi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba H. Š. u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbenih navoda i predlaže Sudu da tužbu odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno odredbi članka 31. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS) sud nije vezan razlozima tužbe, a nakon razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja ovaj je Sud ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog sudu uz odgovor na tužbu H. Š. iz Z. je zatražio od tužitelja kao javnopravnog tijela dostavu popisa svih korisnika kredita koje je Hrvatska banka za obnovu i razvitak kreditirala u razdoblju od 1. do 30. travnja 2018. godine, uz iznose kredite, koje zahtjeve je tužitelj odbio rješenjem broj: 16/2018 od 14. svibnja 2018. godine.

Tuženo je tijelo osporenim rješenjem poništilo navedeno rješenje tužitelja, odobrilo H. Š. pravo na pristup preslici popisa svih korisnika kredita koje je Hrvatska banka za obnovu i razvitak kreditirala u razdoblju od 1. do 31. travnja 2018. godine uz iznose kredita, te je naložilo tužitelju da navedene informacije pruži tražitelju informacija u roku od 30 dana od dana primitka osporenog rješenja.

Naime, odredbom članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI) propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži veliki broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Tuženik obrazlaže osporeno rješenje pozivajući se na članak 38. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske kojim se jamči pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti te na članak 6. Zakona o pravu na pristup informacijama kojim je propisano da su sve informacije

dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj ili pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima propisanim tim Zakonom, te je ocijenilo da su tijela javne vlasti dužna u rješenju kojim uskraćuju pristup informacijama dati jasne, nedvosmislene i činjenično utemeljene argumente kojima se podupiru razlozi uskrate prava na pristup informacijama, s obzirom na to da onemogućavanje pristupa informaciji predstavlja iznimku od navedenog zakonskog cilja.

Prilikom razmatranja tužiteljevog prigovora definicije zloupotrebe prava iz članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI tuženo je tijelo dalo opširnu i detaljnu opservaciju i objektivnih i subjektivnih elemenata kako na strani podnositelja zahtjeva tako i na strani javnopravnog tijela te je zaključilo da traženje preslike svih korisnika kredita koje je tužitelj kreditirao u razdoblju od 1. do 30. travnja 2018. godine ne predstavlja zloupotrebu prava na pristup informacijama, te da se zatražena informacija uistinu sastoji od tri stranice teksta tako da se može razmatrati u kontekstu izdvojenom od ostalih žaliteljevih zahtjeva. Također je navedeno da je značaj zatražene informacije za javnost nadišao, u ovom slučaju, moguću zloupotrebu prava sa kojim obrazloženjem je u potpunosti suglasan i ovaj Sud.

Nadalje, odredbom članka 6. ZPPI propisano je da su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj ili pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona. Prema odredbi članka 16. stavka 1. ZPPI, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točki 2., 3., 4., 5. i 6. i stavka 3. ovog Zakona, dužno je prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2., točke 1. ovog Zakona, po prethodno pribavljenom mišljenju Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa. Stavkom 3. istog članka ZPPI propisano je da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja postupka iz stavka 1. ovog članka, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

S obzirom na sadržaj informacije koju je zatražio H. Š., a imajući u vidu položaj i cilj Hrvatske banke za obnovu i razvitak, sukladno Zakonu o Hrvatskoj banci za obnovu i razvoj, ovaj Sud nije imao zakonskog utemeljenja za ocjenu osporenog rješenja nezakonitim, dapače, Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje tuženika dano u osporenom rješenju.

Tužitelj je kao razvojna i izvozna banka u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovan sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka hrvatskog gospodarstva čiji položaj, poslovi, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske institucije su uređeni Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.). Među ostalim, tim Zakonom je propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz državnog proračuna i da Republika Hrvatska jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Nadalje, propisano je da se djelatnost i poslovi iz članka 10. Zakona o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak obavljaju sukladno propisima o državnim potporama, a u članku 7. Zakona o državnim potporama („Narodne novine“ 47/14.) je propisano da Vlada Republike Hrvatske oblikuje politiku državnih potpora Republike Hrvatske određujući njome prioritetne ciljeve i svrhu učinkovitog korištenja sredstava državnog proračuna Republike Hrvatske.

Stoga pravilno smatra tuženik u odgovoru na tužbu kako ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, odnosno, da ne postoji pravna praznina u pogledu definicije „javna sredstva“ s obzirom na to da tužitelj raspolaže proračunskim sredstvima koja su nedvojbeno javna sredstva i da se na tužitelja u takvim slučajevima primjenjuje odredba članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Neosnovan je u cijelosti i tužbeni navod tužitelja da se u konkretnom slučaju radi o bankarskoj tajni u smislu članka 156. stavka 1. i 157. Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“ 159/13., 19/15., 102/15., 15/18. – dalje: ZOKI). Naime, prema članku 156. stavku 1.

navedenog Zakona, bankovna tajna su svi podaci, činjenice i okolnosti koje je kreditna institucija saznala na osnovi pružanja usluga klijentima i obavljanju poslova s pojedinačnim klijentom. Kreditna institucija je dužna čuvati bankovnu tajnu.

Člankom 157. stavkom 3. točkom 25. navedenog Zakona propisano je da se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi na slučajeve ako je to propisano drugim zakonima. Upravo je odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama propisana dostupnost informacija o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, dok je u drugim slučajevima propisano provođenje tog testa.

Nadalje, nije osnovano a niti odlučno pozivanje tužitelja na Europsku investicijsku banku budući da se, kako je to osnovano navelo i tuženo tijelo, radi o različitim institucijama na koje se primjenjuju različiti propisi. Budući da se na tužitelja primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a ne Uredba 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća, koja se uopće ne primjenjuje u državama članicama, kako je to pravilno navedeno i u rješenju Europskog suda u predmetu C-90/18 to pozivanje na europsko pravo i navedenu Uredbu nije osnovano.

Valja napomenuti tužitelju da je njegov ponovljeni zahtjev za prekidom sudskih postupaka i ponovno podnošenje zahtjeva za prethodnu odluku Sudu EU, a nakon što je ovaj Sud u predmetu UsII-286/17 prekinuo postupak i uputio prethodno pitanje, a SEU rješenjem C-90/18 od 6. rujna 2018. to otklonio, očito ne primjeren i usmjeren na odugovlačenje sudskih postupaka koji su temeljem članka 26. stavka 1. ZPPI hitne prirode.

Ovo pogotovo imajući u vidu da je ovaj Sud već u predmetu poslovni broj: UsII-92/15 od 27. kolovoza 2015. godine izrazio stav da je HBOR državna banka u čijem je temeljenom kapitalu novac poreznih obveznika, te da informacije o raspolaganju javnim sredstvima nisu i ne mogu biti bankarska tajna, već moraju biti dostupne javnosti sukladno odredbi članka 16. stavka 3. ZPPI koje stavove suda tužitelj očito ne prihvaća, generirajući sudske sporove u istovjetnim upravnim stvarima.

Imajući u vidu izloženo, pravilno je postupilo tuženo tijelo kada je poništilo rješenje tužitelja i naložilo mu da H. Š. omogući pristup traženim informacijama jer se radi o informacijama o trošenju javnih sredstava, a koje ne predstavljaju bankarsku tajnu nego informacije o trošenju javnih sredstava.

Imajući u vidu izloženo trebalo je temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 24. listopada 2018.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.